

Re-învierea din fiecare dimineață

Categorie: Editorial Publicat: Sâmbătă, 18 Mai 2019 12:51 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 1280

De fiecare dată, fiecare dintre noi *murim* seara, puțin, și re-înviem dimineața, când vedem lumina soarelui și începem o nouă zi. Într-un fel, în mod inconștient, parcă ne bucurăm, în fiecare dimineață, că ne trezim, că Dumnezeu, sau Natura sau ceea ce ne-a creat pe noi, într-un fel sau altul, ne-a mai dat o șansă, încă o zi, în care să facem lucruri bune, sau să greșim. *Greșeala* nu este neapărat o vină, este cumva înscrisă în codul genetic al fiecăruia, toți avem, în lăuntrul nostru, o dispobilitate, mai mare sau mai mică, de a greși. Dar, ce este, până la urmă, greșeala, cine stabilește limitele? Aici intrăm într-o întrebare filozofică și nu mai merg mai departe cu supozițiile, pentru că s-ar găsi prea mulți care să vrea să mă *corecteze*.

Revin la trezirea de dimineață și la razele soarelui care îți întâmpină trezirea și nu poți să nu constăți: ***ce fabuloasă este și viața asta!...*** Despre când nu erai, nu îți amintești nimic, poate *durea* sau *nu durea* faptul că nu ești – m-am gândit, de multe ori, că *faptul de a fi mort, nu doare* –, dar constatarea imediată că ești, că exiști, te face să zâmbești și să te gândești imediat ce *nebunii* ai putea face în acea zi, ca să te simți bine, că doar de asta trăiești, nu?!...

Este fabulos să trăiești și să gândești liber! Păcat și trist este că, de multe ori, realitățile vieții ne forțează să gândim conjunctural: avem preocupări exagerate legate de bani, de avere și de profitul, licit sau ilicit, pe care-l putem primi. Dar nu toți oamenii sunt la fel, cum nici o celulă din organismul care ne compune, nu este la fel ca celelalte.

Nu știi dacă ai avut vreodată viziunea că toată această lume în care trăim nu este altceva decât o celulă dintr-un organism mult mai mare, imposibil de imaginat, dar care ne susține pe toți prin faptul că *El* există. Fie că îl numim *Dumnezeu*, sau altfel, ideea este că *El* există undeva și, atunci când derapăm de la ceea ce ar trebui să fim, *ni se trage preșul de sub picioare*, ca să ne fie învățătură de minte... Și am tot luat pedepse din astea, de-a lungul istoriei, dar încă nu ne-am învățat *lecția*.

Probabil că puțini vor citi aceste rânduri și, dintre cei care le vor citi, puțini vor înțelege ceea ce vreau să spun. Ideea este că trăim într-o societate canceroasă în care principala noastră boală este lipsa ***iubirii aproapelui***, pe care ne-a lăsat-o *Isus*, ca dogmă și recomandare. Nerespectând-o, nu ne diferențiem prea mult de animale, doar ne îmbătăm cu ideea că suntem oameni, rasa supremă, cea care am schimbat fața lumii... Uitând că această lume exista și înainte de apariția noastră. Din cele ce am citit, am aflat că și dinozaurii aveau un fel de comunități în care se înțelegeau ca frații, un fel de societate a dinozaurilor în care țineau unii la alții și nu făceau politică, ceea ce înseamnă că nu erau dezbinați, cum suntem noi, acum... Și nu aveau calculatoare și nici telefoane mobile, când mergeau cu autobuzul, toți dinozaurii aveau câte o carte în mână și citeau, citeau ficțiuni despre noi, cei care vom veni și vom face numai prostii...